

Oana BORȘ

Scena – locul unde nu poți să te ascunzi

30 de ani de actorie, dintre care 29 la Teatrului „Ovidius” din Constanța. Acesta ar fi puntea ce îi leagă pe Diana Cheregi și Eugen Mazilu. Vieți de actori, petrecute pe scenă, „la vedere”, mereu sub lumina reflectoarelor.

Și cum cea mai mare satisfacție a unui actor este aceea de a se întâlni cu personaje complexe, *Filumena Marturano* și *Dominico Soriano* au fost cadoul oferit celor doi cu această ocazie festivă.

Piesa lui Eduardo de Filippo, „cu o puternică și generoasă substanță teatrală”, dezvăluie valențe ale umanului, ascunse în dramele unei comunități mici, casnice, drame născute din ciocnirea a două personalități de forță. Lupta Filumenei nu este numai lupta cu Dominico, ci și cu propria sa viață în care și-a înăbușit durearea iubirii refuzate, călidu-și voința de a învinge.

Regizorul Gabriel Borodan, aflat la a doua montare pe scena teatrului constănțean, a mers în decodarea sa pe direcția poate mai imediată, dar și limitativă. Astfel, întâlnim o Filumenă epuizată din punct de vedere emoțional, care doar își urmărește cu tenacitate și nonșalanță scopul (acela de a le asigura celor trei băieți ai săi un viitor). În fața agresivității ei, Domenico nu poate avea replică. Tarantela este cea care dă ritmul evenimentelor – de altfel, acțiunea începe cu o napolitană ceartă, în care spartul farfuriilor se transformă din descărcare nevrotică, în plăcere – într-un spectacol cu iz clasic: acuratețe a personajelor, conturate în tipologii bine definite, o normalitate

a rezolvării situațiilor, decorul al unui interior obișnuit. Punctul în care montarea câștigă este acela al nunții Filumenei cu Domenico, moment de intensitate emoțională.

Dincolo de prezențele scenice ale celor doi protagoniști, și este de remarcat aici, temperamentul Diane Cheregi, trei interpretări s-au mai desprins din întreg. Alexandru Mereuță, în rolul lui *Alfredo Amoroso*, cu experiența unei cariere pe scenă a dat măsură adecvată personajului; Iulian Enache, într-un rol episodic, cel al avocatului *Nocella*, o apariție extrem de bine încheagată, și Alexandru Delescu, (student, anul II, la Universitatea „Ovidius”) al cărui firesc în interpretare (a fost *Michele*) trebuie remarcat, acum la început de drum.

Teatrul „Ovidius” Constanța – Filumena Marturano de **Eduardo de Filippo**. Traducerea: Ion Cantacuzino și Mariella Coandă. Regia, scenografia și ilustrația muzicală: Gavril Borodan. Coregrafia: Mihail Motovilov. Distribuția: Diana Cheregi, Eugen Mazilu, Alexandru Mereuță, Cristina Oprean, Clara Ghiuvehichian, Daniela Vitcu, Dan Brehuță, Emanuel Cristoiu, Alexandru Delescu, Iulian Enache, Maria Nestor, Mihai Zară-Pena, Mircea Tudosă. Data premierei: 14 iulie 2002.

Caragiale în pas de dans

În anul închinat lui, Caragiale a devenit o prezență aproape firească pe scenele de teatru. Surprinzătoare a fost, însă, propunerea coregrafei Adina Cezar. Ea l-a adus pe dramaturg către noi în pas de dans modern. Surprinzătoare, pentru că, până acum, lumea lui Caragiale a pătruns foarte puțin, ca sursă de inspirație, în universul operei și baletului. Cea mai cunoscută și cea mai jucată este cu siguranță opera *O noapte furtunoasă* de Paul Constantinescu. Astfel, este de apreciat inițiativa Adinei Cezar. *La douășpe' trecute fix*, creație în premieră absolută, a fost realizată de Teatrul de Balet „Oleg Danovski” și de Compania Contemp.

Coregrafa a sondat universul lui Caragiale, demersul său demonstrând, încă o dată, că opera acestuia își păstrează autenticitatea și își găsește rezonanță și astăzi pentru că face parte din spiritul nostru. Demonstrația sa a avut semnul ineditului. Ea a extras acea teatralitate a situației – situații-tip peste care s-au grefat stări emoționale – și a legat-o de pasul de dans modern, făcând tranziția dintre lumea de atunci și lumea de astăzi. Atmosfera, muzica, costumele au purtat semne ale vechiului și noului, care s-au întâlnit într-o simbioză aproape firească, într-un spectacol de acuratețe și frumusețe a imagini. Cuvântul rostit, rostit însuși de „autore”, prezent ca personaj în propria piesă, a potențat, dincolo de gest și sunet, mesajul: Caragiale va învinge Timpul, fiind prezent mereu în noi. În acest context, intervenția din final a coregrafei a părut un act narcisist, prezența fizică în propria sa creație minimizând parcă mesajul.

Teatrul de Balet „Oleg Danovski” și Compania Contemp – *La douășpe' trecute fix*, adaptare după I.L. Caragiale. Scenariul: Ana Maria Munteanu. Regia și coregrafia: Adina Cezar. Scenografia: Mirela Dăuceanu. Muzica: Petru Mărgineanu. Cu: Liliana Iorgulescu, Daniel Precup, Călin Hanția, Francisc Strnad, Mirela Crăciun, Alexandru Grigoruță, Aliss Tarcea, Claudia Codârleanu, Andrea Dută, Mădălina Dan, Alina Lazăr, Ana Mara Văduva, Gabriela Eremia, Sorina Șerban, Melinda Vereș, Marius Onofrei, Marius Dură, Marian Horhotă, Arcadie Belenco, Marian Tomescu, Cosmin Vlad.